

Dosarul nr. 3r-360/21
2-21147832-01-3r-12112021

Prima instanță: Curtea de Apel Chișinău – A. Bostan, G. Dașchevici, V. Negru

DECIZIE

29 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând recursul depus de Procurorul General Alexandr Stoianoglo, reprezentat de avocatul Iurie Mărgineanu,

în cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea Procurorului General Alexandr Stoianoglo împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva încheierii din 02 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a declarat inadmisibilă acțiunea Procurorului General Alexandr Stoianoglo, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) coroborat cu art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ,

constată:

La 05 octombrie 2021, Procurorul General Alexandr Stoianoglo a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, prin care a solicitat anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-122/2021 din 05 octombrie 2021 „cu privire la examinarea adresării deputatului în Parlamentul Republicii Moldova, Lilian Carp, vizând preținsele acțiuni ilegale comise de Procurorul General Alexandr Stoianoglo”.

Prin încheierea din 02 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a declarat inadmisibilă acțiunea Procurorului General Alexandr Stoianoglo, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) coroborat cu art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ.

La 10 noiembrie 2021, Procurorul General Alexandr Stoianoglo, reprezentat de avocatul Iurie Mărgineanu, a depus la Curtea de Apel Chișinău recurs motivat împotriva încheierii din 02 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând în conformitate cu art. 243 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ anularea încheierii recurate și restituirea cauzei la Curtea de Apel Chișinău pentru examinare în același complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că prima instanță a interpretat și aplicat în mod eronat prevederile Codului administrativ, iar în consecință greșit a ajuns la

concluzia că Alexandr Stoianoglo nu a revendicat încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Recurentul a notat că în conformitate cu prevederile art. 5, art. 10, art. 17, art. 20, art. 39, art. 189 alin. (1) și 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ a înaintat prezenta acțiune în contencios administrativ întru efectuarea controlului judecătoresc al acțiunii administrative realizate de Consiliul Superior al Procurorilor.

Astfel, expresia „revendică încălcarea” din art. 189 alin. (1) din Codul administrativ denotă doar o anumită posibilitate ca drepturile să fie vătămăte. Conform teoriei posibilităților reclamantul este îndreptățit să acționeze în judecată dacă, conform prezentării întemeiate a faptelor, există cel puțin posibilitatea ca drepturile sale subiective publice pot să fi fost încălcate. Aceeași concluzie rezultă sistemic din imperativul normativ al art. 17 „se aduce atingere”, art. 20 „se încalcă” și art. 39 din Codul administrativ „orice persoană care revendică un drept vătămat”.

Dreptul lezat al lui Alexandr Stoianoglo rezultă însăși din efectele hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021, și anume de suspendare din funcția de Procuror General și de desemnare a unui procuror pentru a urmări penal Procurorul General. Prin urmare, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021 este un act administrativ individual defavorabil, prin care s-a încheiat procedura administrativă conform art. 78 din Codul administrativ.

La fel, recurentul a considerat greșită concluzia primei instanțe, precum că Consiliul Superior al Procurorilor a acționat în raporturi penale și că părțile nu se află într-o procedură administrativă, or, la momentul solicitării intentării procedurii administrative și la emiterea actului administrativ individual nu era inițiat un proces penal și nici urmărire penală.

Prin urmare, art. 189 alin. (1) din Codul administrativ îi garantează dreptul de a revendica încălcarea drepturilor sale prin activitatea administrativă a Consiliului Superior al Procurorilor, deoarece prin hotărârea nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021 s-a admis o ingerință în dreptul său garantat de art. 17 alin. (13) din Legea cu privire la procuratură nr. 3/2016, și anume dreptul la un mandat neîntrerupt de 7 ani și drepturile oferite prin garanțiile funcției.

Așa, Curtea de Apel Chișinău, aplicând eronat prevederile art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, i-a îngreunat iremediabil accesul la justiție și nejustificat a exclus hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021 din noțiunea legală de act administrativ individual.

Mai mult ca atât, însăși autoritatea publică Consiliul Superior al Procurorilor a indicat în dispozitivul hotărârii nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021, conform art. 124 din Codul administrativ, calea de atac, și anume acțiunea în contencios administrativ, termenul de 30 zile, instanța de judecată competentă (Curtea de Apel Chișinău).

Cu titlu subsecvent, recurentul a învederat că există jurisprudență a Curții Supreme de Justiție în privința Consiliului Superior al Magistraturii, în care a fost respins argumentul că, prin prisma art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ, hotărârile acestuia privind autorizarea acțiunilor penale în privința judecătorilor nu ar fi supuse prevederilor Codului administrativ.

În opinia recurentului, chiar dacă hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021 este la hotar între dreptul administrativ, procesul administrativ și dreptul penal, procesul penal, acest fapt nu exclude natura acesteia de act administrativ individual care îi afectează direct drepturile.

Consiliul Superior al Procurorilor nu se relaționează în realizarea sarcinilor și competențelor sale prin acte de procedură penală. Respectiv, prevederile art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ se referă la autoritățile publice care acționează exclusiv ca organe de urmărire penală sau agenți constatatori, efectuează acțiuni și acte de procedură penală și au dreptul de aplicare a normelor dreptului procesual penal.

Astfel, prin prisma art. 10 alin. (1) și art. 7-8 din Codul administrativ, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021 este emisă de o autoritate publică în regim de putere publică, este o reglementare care se referă la domeniul dreptului public și prevede efecte juridice ample față de Alexandr Stoianoglo.

În opinia recurentului, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021 este act administrativ individual atât din punct de vedere a criteriilor formale, cât și materiale, iar procedura emiterii este în exclusivitate administrativă.

Finalmente, recurentul a remarcat că instanța de fond a omis să se expună în motivare și dispozitivul încheierii judecătorești asupra cererii de suspendare a actului administrativ și să examineze chestiunea cu privire la atragerea obligatorie a terțului în procesul de contencios administrativ.

Prin referința din 02 decembrie 2021, Consiliul Superior al Procurorilor, reprezentat de Iulian Găinaru, a solicitat declararea recursului Procurorului General Alexandr Stoianoglo ca fiind inadmisibil și menținerea încheierii din 02 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

În corespundere cu articolul 241 alin. (1) din Codul administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi.

Conform articolului 242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată, care a emis încheierea contestată, transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

Instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a respectat termenele instituite de legiuitor la art. 242 din Codul administrativ pentru demararea căii de atac în ordine de recurs, deoarece încheierea recurată a instanței de apel datează cu 02 noiembrie 2021, iar recursul motivat a fost depus la 10 noiembrie 2021.

În corespundere cu art. 191 alin. (5) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție soluționează cererile de recurs împotriva hotărârilor, deciziilor și încheierilor curților de apel.

Potrivit art. 243 alin. (2) din Codul administrativ, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces.

Examinând recursul depus, prin prisma argumentelor invocate de recurent și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept pertinente speței, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a-l respinge, cu menținerea încheierii instanței de apel, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă decizie prin care respinge recursul.

Articolul art. 21 alin. (1) din Codul administrativ statuează că autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Prin prisma art. 194 din Codul administrativ, (1) în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

(2) În procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

Cercetând starea fapt în baza materialelor și lucrărilor dosarului, Colegiul constată că, prin încheierea din 02 noiembrie 2021, Curtea de Apel Chișinău a declarat inadmisibilă acțiunea Procurorului General Alexandr Stoianoglo, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) coroborat cu art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ.

Efectuând controlul judiciar al încheierii din 02 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, instanța de recurs a constatat că aceasta a fost emisă în concordanță cu normele de drept procedural.

Potrivit art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătorec asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contencios administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Articolul 207 din Codul administrativ prevede la alin. (2) lit. e) că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

La rândul său, art. 17 din Codul administrativ definește dreptul vătămat ca orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Subsidiar, în sensul art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art. 6 din Codul administrativ, (1) procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică.

(2) Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sînt părți ale procedurii administrative.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Ținând cont de faptul că o dispoziție legală nu poate fi ruptă din sistemul normativ din care face parte și nu poate opera în mod izolat, ci trebuie citită în coroborare cu celelalte dispoziții legale incidente care se completează una pe alta ca făcând parte dintr-un sistem juridic coerent, instanța de recurs reține la caz și prevederile art. 20 din Codul administrativ, potrivit căreia dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Articolul 39 din Codul administrativ garantează oricărei persoane, care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, dreptul de a se adresa instanței de judecată competente.

La rândul său, art. 189 alin. (1) statuează că orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Din coroborarea normelor legale precitate rezultă că unul dintre elementele definitorii ale acțiunii în contencios administrativ este revendicarea unui drept propriu, vătămat prin una din formele activității administrative. Or, în esență, scopul acțiunii în contencios administrativ constă în apărarea unui drept subiectiv concret recunoscut de lege unei anumite persoane. Prin urmare, pentru a fi admisibilă, o acțiune în contencios administrativ trebuie să urmărească revendicarea unui drept subiectiv vătămat.

Astfel, pentru înaintarea acțiunii în contencios administrativ, reclamantul trebuie să invoce un drept al său căruia i se aduce atingere prin activitatea

administrativă. În lipsa revendicării unui drept propriu, în sensul art. 17 din Codul administrativ, acțiunea eșuează testul de admisibilitate conform art. 207 din Codul administrativ.

Deci, prevederile art. 17 din Codul administrativ se referă la orice drept subiectiv reglementat de normele dreptului material. Anume dreptul substanțial reglementează situațiile juridice subiective ce caracterizează statutul juridic al persoanelor care participă la viața juridico-publică. Acest argument impune și raționamentul că dreptul procedural reglementează doar formele ce necesită a fi respectate pentru a obține pe cale judiciară o protecție a unui drept subiectiv în sensul art. 17 Cod administrativ.

Raportând la caz cadrul legal enunțat și reieșind din calitatea participanților la proces și constatările sus-menționate, Colegiul denotă că prima instanță întemeiat a ajuns la concluzia inadmisibilității acțiunii formulate de către Procurorul General Alexandr Stoianoglo împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestarea actului administrativ.

Concluziile instanței de recurs rezultă din următoarele circumstanțe de fapt și de drept.

În speță, Consiliul Superior al Procurorilor a examinat la 05 octombrie 2021 adresa deputatului în Parlamentul Republicii Moldova, Lilian Carp, care este și președintele Comisiei Securitate Națională, Apărare și Ordine Publică, prin care a solicitat desemnarea unui procuror pentru investigarea pretinselor acțiuni ilegale comise de Procurorul General Alexandr Stoianoglo. În temeiul art. 77 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și art. 262 alin. (5) din Codul de procedură penală, Consiliul Superior al Procurorilor prin hotărârea nr. 1-122/2021 din 05 octombrie 2021 l-a desemnat pe Victor Furtuna, procuror în Procuratura Anticorupție, pentru examinarea aspectelor invocate în adresarea deputatului.

Procurorul General Alexandr Stoianoglo a contestat la Curtea de Apel Chișinău hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-122/2021 din 05 octombrie 2021, considerând că aceasta este un act administrativ individual defavorabil ilegal, care a adus atingere drepturilor sale.

Însă, Curtea de Apel Chișinău a declarat inadmisibilă acțiunea, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) coroborat cu art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ, din considerent că hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-122/2021 din 05 octombrie 2021 nu este un act administrativ conform art. 10 din Codul administrativ.

Pentru a răspunde la întrebarea dacă hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-122/2021 din 05 octombrie 2021 îmbracă forma unui act administrativ individual în sensul art. 10 din Codul administrativ și care poate constitui obiectul controlului judecătoresc de legalitate în contencios administrativ, Colegiul va analiza competențele Consiliului Superior al Procurorilor.

Așa, prin prisma art. 68 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, Consiliul Superior al Procurorilor este un organ independent, cu statut de persoană juridică, format în vederea participării la procesul de constituire, funcționare și asigurare a autoadministrării sistemului Procuraturii.

Potrivit art. 70 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, Consiliul Superior al Procurorilor, ca organ administrativ, are următoarele competențe strict administrative:

- a) elaborează și aprobă regulamentele privind activitatea sa, privind funcționarea colegiilor sale și alte regulamente care îl vizează;
- b) elaborează și aprobă regulamentele privind procedura de selecție și cariera procurorilor;
- c) elaborează proiectul de regulament al Adunării Generale a Procurorilor și proiectele de amendare a acestuia;
- d) organizează concursul pentru selectarea candidatului la funcția de Procuror General, pe care îl propune Președintelui Republicii;
- e) organizează concursuri, selectează și numește pe membrii colegiilor sale din rândul societății civile;
- f) examinează contestațiile împotriva hotărârilor luate de colegiile sale;
- g) face propuneri Procurorului General privind numirea, transferul, promovarea, detașarea sau suspendarea procurorilor în condițiile Codului de procedură penală și ale prezentei legi, precum și privind eliberarea din funcție a procurorilor;
- h) participă la depunerea jurământului de către procurori și de către Procurorul General;
- i) stabilește numărul de procurori în cadrul fiecărei procuraturi;
- j) desemnează procurorii în cadrul Consiliului Institutului Național al Justiției;
- k) aprobă strategia privind formarea inițială și continuă a procurorilor și prezintă avizul asupra planului de acțiuni pentru implementarea acestei strategii;
- l) examinează și prezintă opinii asupra regulamentului de organizare a concursului de admitere în Institutul Național al Justiției, asupra programelor didactice și a planurilor de învățământ pentru cursurile de formare inițială și continuă din cadrul Institutului Național al Justiției, asupra regulamentului de organizare a concursului pentru suplinirea posturilor didactice, precum și asupra componenței comisiilor pentru examenele de admitere și de absolvire ale Institutului Național al Justiției;
- m) stabilește numărul de locuri scoase la concursul de admitere pentru instruirea inițială a procurorilor în cadrul Institutului Național al Justiției;
- n) examinează adresările cetățenilor și ale procurorilor privind chestiunile date în competența sa;
- o) elaborează proiectul Codului de etică al procurorilor, precum și proiectele de modificare a acestuia, și le propune spre aprobare Adunării Generale a Procurorilor;
- p) aprobă proiectul bugetului său, pe care îl prezintă Ministerului Finanțelor;
- q) aprobă structura aparatului Consiliului Superior al Procurorilor;
- r) participă la elaborarea proiectului de buget al Procuraturii și îl avizează;
- s) participă la elaborarea planurilor de dezvoltare strategică a Procuraturii;
- t) avizează proiectele priorităților anuale privind activitatea Procuraturii, elaborate de Procurorul General.

Respectiv, exercitarea atribuțiilor stabilite la art. 70 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 pot constitui obiectul controlului judecătoresc de legalitate în contencios administrativ.

Totodată, legea specială Codul de procedură penală a atribuit Consiliului Superior al Procurorilor și atribuții din domeniul dreptului procesual penal. Potrivit art. 262 alin. (5) din Codul de procedură penală, examinarea sesizărilor despre acțiunile Președintelui Parlamentului, Președintelui Republicii Moldova, Prim-ministrului și examinarea infracțiunilor comise de către aceștia se fac de către

Procurorul General sau un procuror desemnat de el. Examinarea sesizărilor despre infracțiunile comise de către Procurorul General se face de către un procuror desemnat de Consiliul Superior al Procurorilor. Organul de urmărire penală care a primit o sesizare despre infracțiunile săvârșite de persoanele menționate este obligat să o trimită imediat pentru examinare Procurorului General sau, după caz, Consiliului Superior al Procurorilor.

Astfel, în sensul art. 262 alin. (5) din Codul de procedură penală, Procurorul General este autorizat să desemneze un procuror pentru a examina sesizările despre acțiunile Președintelui Parlamentului, Președintelui Republicii Moldova, Prim-ministrului și examinarea infracțiunilor comise de către aceștia. Analogic, Consiliul Superior al Procurorilor are atribuția de a desemna un procuror pentru examinarea sesizărilor despre presupusele infracțiuni săvârșite de Procurorul General.

Prin urmare, atribuțiile Procurorului General și ale Consiliului Superior al Procurorilor de a desemna un procuror sunt atribuții strict procesual penale și nu pot forma obiectul controlului judecătoresc de legalitate în contencios administrativ, deoarece nu acționează în regim de putere publică, conform art. 5 din Codul administrativ.

În acest context, Colegiul reține prevederile art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, care stipulează că prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

La fel, art. 2 din Codul administrativ prevede expres la alin. (3) lit. b) că prevederile sale nu se aplică raporturilor juridice ale autorităților publice care acționează în baza Codului contravențional sau Codului penal.

Din interpretarea sistemică a normelor relevante din Codul administrativ coroborate cu Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și Codul de procedură penală, Colegiul consideră că prima instanță corect a concluzionat despre inadmisibilitatea acțiunii, or, în condițiile speței, Consiliul Superior al Procurorilor a acționat în baza competențelor exclusive atribuite de legea procedurală penală, de a desemna un procuror pentru examinarea unei sesizări cu privire la comiterea unei pretinse fapte penale de către un subiect special, și anume Procurorul General.

Așadar, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor emisă în temeiul art. 77 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 coroborat cu art. 262 alin. (5) din Codul de procedură penală nu constituie în sine un act administrativ individual în sensul art. 10 din Codul administrativ, deoarece la emiterea acesteia Consiliul Superior al Procurorilor a acționat ca o autoritate publică în baza Codului de procedură penală, iar prin prisma art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ aceste raporturi juridico-publice sunt exceptate de controlul legalității în procedura contenciosului administrativ.

Succesiv, Colegiul nu poate accepta alegațiile recurentului, precum că jurisprudența Curții Supreme de Justiție, în situații analogice în privința Consiliului Superior al Magistraturii, denotă că instanțele judecătorești naționale au respins de fiecare dată argumentul că, prin prisma art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ, hotărârile acestui organ privind autorizarea acțiunilor penale

în privința judecătorilor nu pot fi supuse prevederilor Codului administrativ. Or, în pct. 21 al deciziei nr. 30 din 29 martie 2018, Curtea Constituțională a observat că dispozițiile art. 116 alin. (1) din Constituție nu își găsesc aplicabilitatea pentru soluționarea prezentei excepții, pentru că independența judecătorilor la care se referă norma constituțională nu poate fi aplicată, *mutatis mutandis*, în cazul procurorilor.

În această consecvență, se profilează concluzia că acțiunile Consiliului Superior al Procurorilor, când acționează în baza art. 262 alin. (5) din Codul de procedură penală, de a desemna un procuror pentru examinarea unei sesizări cu privire la comiterea unei pretinse fapte ilegale de către Procurorul General nu sunt, din punct de vedere procedural, similare cu cele ale Consiliului Superior al Magistraturii în care se examinează solicitarea acordului acestui organ de a trage la răspundere penală a judecătorilor. Prin desemnarea unui procuror pentru examinarea sesizării despre presupusele fapte prejudiciabile comise de către Procurorul General se înțelege numirea unei persoane competente pentru desfășurarea acestei activități, de colectare a probelor necesare cu privire la existența infracțiunii și pentru a constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în judecată în condițiile legii și pentru a se stabili răspunderea acestuia.

Așadar, Consiliul Superior al Procurorilor prin hotărârea nr. 1-122/2021 din 05 octombrie 2021 a examinat numai chestiunea privind desemnarea procurorului competent pentru examinarea unei sesizări penale, dar nu alte chestiuni cum ar fi admisibilitatea sesizării sau începerea/neînceperea urmăririi penale, iar aspectele ce țin de competența procurorului desemnat, modul de luare a deciziei date, legalitatea ei poate fi verificată de instanța competentă conform legii procedural penale.

În speță, nu poate fi reținut argumentul lui Alexandr Stoianoglo privind neadmiterea lui la soluționarea chestiunii de desemnare a unui procuror pentru examinarea sesizării depuse de deputatul în Parlamentul Republicii Moldova, Lilian Carp, cu privire la pretinsele acțiuni ilegale comise de Procurorul General Alexandr Stoianoglo ca temei de anulare a hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-122/2021 din 05 octombrie 2021. Or, în sensul art. 262 alin. (5) din Codul de procedură penală, Procurorul General este autorizat să desemneze un procuror pentru a examina sesizările despre acțiunile Președintelui Parlamentului, Președintelui Republicii Moldova, Prim-ministrului și examinarea infracțiunilor comise de către aceștia, fără a asculta opinia acestora pe marginea chestiunii de desemnare a procurorului, care va investiga faptele cuprinse în sesizări. Analogic, Consiliul Superior al Procurorilor are atribuția de a desemna un procuror pentru examinarea sesizărilor despre presupusele infracțiuni săvârșite de Procurorul General, fără a avea obligația de a cere opinia Procurorului General cu privire la procurorul care urmează să-l desemneze.

Desemnarea de către Consiliul Superior al Procurorilor a unui procuror pentru examinarea unei sesizări cu privire la comiterea unei pretinse fapte prejudiciabile de către Procurorul General constituie o garanție a independenței Procurorului General. Nu oricare organ de urmărire penală are competență să investigheze o presupusă faptă ilegală a Procurorului General, dar numai procurorul desemnat de către Consiliul Superior al Procurorilor.

Din interpretarea tezei a treia a alin. (5) al art. 262 din Codul de procedură penală se deduce că organul de urmărire penală care a primit o sesizare despre presupusele infracțiuni săvârșite de Procurorul General este obligat să o trimită imediat pentru examinare Consiliului Superior al Procurorilor.

Sintagma „imediat” din norma precitată exonerează organul de urmărire penală, care a primit o sesizare despre presupusele infracțiuni comise de Procurorul General, de obligația de a întreprinde careva acțiuni procedurale, deoarece aceste acțiuni vor fi întreprinse doar de către procurorul desemnat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Cu atât mai mult că, articolul 270 din Codul de procedură penală stabilește expres că urmărirea penală împotriva Procurorului General se pornește de către procurorul desemnat de Consiliul Superior al Procurorilor.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești constituie o prerogativă exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a-l utiliza în formele și în modalitățile prevăzute de lege.

Subsecvent, instanța de recurs nu poate accepta ca fiind decisiv argumentul recurentului, precum că însăși Consiliul Superior al Procurorilor a indicat în dispozitivul hotărârii nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021, conform art. 124 din Codul administrativ că aceasta poate fi atacată cu acțiune în contencios administrativ în termen de 30 zile la Curtea de Apel Chișinău. Or, tehnoeredactarea eronată în dispozitivul hotărârii nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021 a faptului că aceasta poate fi contestată în contencios administrativ nu presupune că, în speță, Consiliul Superior al Procurorilor a acționat în regim de putere publică, iar hotărârea nu îmbracă forma unui act administrativ individual, conform art. 10 din Codul administrativ.

Din acest considerent, Colegiul consideră că eroarea de tehnoeredactare a dispozitivului hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021, prin indicarea eronată a modului de contestare a acesteia în conformitate cu Codul administrativ, nu constituie un temei verosimil de anulare a acestei hotărâri.

Prin urmare, Curtea de Apel Chișinău corect a declarat inadmisibilă acțiunea Procurorului General Alexandr Stoianoglo, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, din moment ce legiuitorul a exceptat raporturile juridice ale autorităților publice, care acționează în baza legii penale, din categoria de raporturi de contencios administrativ, excepție prevăzută expres la art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ.

Cu titlu subsidiar, instanța de recurs apreciază ca fiind irelevante argumentele recurentului, precum că instanța de fond a omis să se expună asupra cererii de suspendare a actului administrativ și să examineze chestiunea cu privire la atragerea obligatorie a terțului în procesul de contencios administrativ. Or, constatând că revendicările formulate de reclamant în cererea de chemare în judecată nu pot constitui obiect material al unei acțiuni în contencios administrativ, conform art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ, Curtea de Apel Chișinău a constatat *inter alia*, în mod indirect, că nu este competentă să examineze

chestiunea cu privire la suspendarea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 01-122/2021 din 05 octombrie 2021 și atragerea terților în proces, deoarece actul contestat nu îmbracă forma unui act administrativ individual, conform art. 10 din Codul administrativ. Astfel, odată cu aceste constatări ale Curții de Apel Chișinău a decăzut necesitatea examinării acestor chestiuni de procedură.

Conjunctura concluziilor trase de instanța de recurs și expuse supra profilează netemeinicia recursului și necesitatea respingerii acestuia, cu menținerea încheierii primei instanțe.

Conform articolelor 193, 194, 241 și 243 alin. (1) lit. b), (2) și (3) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se respinge recursul depus de către Procurorul General Alexandr Stoianoglo, reprezentat de avocatul Iurie Mărgineanu.

Se menține încheierea din 02 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău emisă în cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea Procurorului General Alexandr Stoianoglo împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la contestarea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh